

2019. április 14. – Virágvasárnap – Lk 22,14-23,56 – A sorsunkba kódolt szenvedés

Miért kell szenvednünk a Földön? Mennyi meggyötört szív tette fel ezt a kérdést. De a miértekre csak magasabb szellemi síkon lehetne válaszolni, ami nincs a birtokunkban, amibe nem látunk bele. Így egy megoldás marad, értelmet keresni a szenvedésnek. A szenvedés a lét mélyéből fakad, ezért van a sorsunkba kódolva.

Amikor állandóan továbbteremtjük önmagunkat, ez szenvedéssel jár. Minden eredmény szükségszerű velejárója a szenvedés. Sport, önévelés, tanulás, munka, az igazsághoz való ragaszkodás, jellemesség, keresztény erények, minden ebből születik.

A szenvedés érintésére megnyílnak saját lényünk mélységei. Sok mindent megértünk, megtanulunk általa. Az epeműtétemet követő éjszaka óriási fájdalmaim voltak. Próbáltam tételesen imádkozni. Nem ment. Eszembe jutott, milyen sok betegnek javasoltam gyöttrő fájdalmában, imádkozzon. Azóta megfontoltabb vagyok. Tudom, ilyenkor egy megoldás létezik: Isten jelenlétébe helyezkedni. Ehhez nem kellene szavak. Erre mindig képesek vagyunk.

A lelki írók azt mondják: a szenvedés elégeti a lélek szemetjét, kiveti magából azt a salakot, amit a könnyű élet halmoz fel. De csak akkor, ha értelmet adunk neki.

Vannak olyan szenvedések, amelyért nem vádolhatunk más, csak önmagunkat. A bűn mindig önmagát bünteti. A legnagyobb kereszt az, amit az ember maga ácsol magának. Fizetni kell a legkisebb hibás lépésért, igazságtalanságért, szeretetlenségért. Az élet azt mutatja, hogy a szenvedést és a sebet, amit adunk, visszakapjuk. Ez az élet rendje és igazságossága, tökéletes pártatlansággal egyenlíti ki a mérleget. Sokan vannak, akiknek fáj a szenvedés, de nem használ. Aki zúgolódik, megkészszerzi a fájdalmát. A szenvedés vezethet lefelé is, fölfelé is.

A mai evangélium azt mondja el, hogy Jézusnak embert próbáló lelki-szellemi fájdalmai voltak utolsó óráiban.

A húsvéti vacsorán felfedi, hogy elárulják: „Nézzétek, az áruló keze velem van az asztalon” (Lk 22,21). A tanítványok azon versengenek, ki a nagyobb (Lk 22,24-27). Két kardot visznek a tanítványok az Olajfák hegyére. Jézus csak ennyit mond: „Elég” (Lk 22,38). A tanítványok elaludtak, amikor Jézus halálos küzdelembe került, és vért verítékezett (Lk 22,39-46). Júdás csókkal árulja el őt, egyik tanítványa kardot használ (Lk 22,47-53). Péter megtagadta Mesterét (Lk 22,54-62). Jézusnak végig kellett járnia összekötözött kezekkel a vallási és világi hatalmasságokat (főtanács, Pilátus, Heródes – Lk 22,43.23,1-12). Tapasztalnia kellett, hogy népe a rablógyilkost választja őhelyette (Lk 23,13-25). Végig kellett élnie a keresztre feszítés borzalmait, a nép és a bal lator gúnyolódását (Lk 23,26-43). Majd a fulladásos halál borzalmait közepette hagyta el a földi világot (Lk 23,44-49).

Jézus szenvedése és halála: magasztos. Nem hagyta el az ajkát egyetlen szenvedő, fájdalmas szó sem. Megrendítő, példamutató és időtálló.

Vincze József, Pár